

YVONNE STERK VERSEI

1920-ban született Wilrijkben, s egy kis belga városban, Eidenben élt, 1945-ig. Tanulmányait az Orsolya-nővéreknél végezte, képzőművészettel, költéssel, irodalmi lapszerkesztéssel foglalkozott. Nő léte re fegyveres ellenálló a második világháború alatt. Jelenleg Brüsszelben él, a belga fiatalok lapjának, a Jalonsnak a főszerkesztője. Több kötete jelent meg, prózával is foglalkozik. A két legelölkelőbb belga költői díj, a *Prix Max Rose* és a *Prix Frans Wever* tulajdonosa.

Bár életének döntő részét töltötte háborúban, költészetébe ezek az élményei alig-alig szivárogtak be. A gyermekkor, a természet, Isten keresése, sóvárgás szeretet után, ezek a fő témái. Versei erősen zeneiek, képei tiszták. Megtudta valósítani a zárt forma és a nyílt kép, a racionális és szimbolikus mondanivaló harmóniáját. Keményen záródó versei elmondhatatlanul sok érzékenységet sűrítnek. A költő jelenleg a Belga-Magyar Társaság titkára. **S. É.**

S TE...

*S te, ki halkán beszélsz, hol van jéggyűrűs
Tündérkeresztanyáid szép hona?
Hol van a boldogság, december társa te,
Szívem, édes hazug, hol van a boldogságod
Zöld vasárnap — ága...*

Mondd, hogy valahol másutt

*A fölkelő nap palotája
Tele napfény-szobákkal...
S ott van a boldogság, hol áthalad a lét,
Hol hervadoz a nyár: sóhajtasz, élni még.*

ANYÁM

*Anyám az estbe nevetett
Rojtos sálát kötötte fel.
Egy orgona sötét haján
Mint az angyalkéz, énekelt.*

*Nevetett. A fa alatt álltam,
Mely nem hozott gyümölcsöket.
Kötényem könnytől csillogott,
Nem szóltam semmit. Nevetett.*

*Lábához ültek a kutyák,
Fatörzshöz támaszkodtam én,
Egy hang kiáltozott tovább,
S eltűnt az éjjel sűrűjén.*

*Anyám! Fejére koronát
Tettek s levágták a fejét.
Az álmok néha börtönök:
Egész éjjel zuhantam én.*

ÚGY EMLÉKSZEM

*Úgy emlékszem magamra, akár egy vadgyümölcsre,
A homokos tavaszban, hol kakukk énekelt.
S emlékszem reád, túl bölcs szerelmesem te,
Ujjad nyakamhoz ért, virág fagyára lett.*

*Én voltam én valóban, abban az új ruhában,
Amelyet Husvétra dalolva szőtt anyám?
Te voltál-e valóban szív a szentelt magányban
Gyermek voltam e nap? Gyermek voltál talán?*

*Többé már nem tudhatjuk. De hogy ismerjük újra
Távol az áprilistól változott önmagunk?
S hogy szeretnélek még, multamba visszanyúlva?
A régi tekintet könnyétől tisztulunk.*

*Emlékszem, hogy itattál kelyhessé vált kezedből
S hol virágozott az ég, az ágra és a szélre.
S emlékszem a kékségre, mely balzsamot lehelt föl
Bűnünkre, mely korunk érthető gyöngesége.*

Stetka Éva fordítása